

ROY, Jules van (Ledeberg 4 juli 1880 – 's-Gravenhage 10 december 1940). Broer van **Alfons van Roy** en **Robert van Roy**.

Volgde middelbaar onderwijs aan een kostschool in Wallonië en studeerde vervolgens geneeskunde in Gent, waar hij zich ook als arts vestigde.

Als student sloot Van Roy zich aan bij 't Zal wel gaan, waar hij bevriend raakte met **Hendrik de Man**. In 1904 verliet hij het genootschap met de radicale Vlaamsgezinde groep rond **Julius Mac Leod** en stichtte mee **Ter Waarheid**. In 1914 behoorde de non-conformistische Van Roy in Gent tot het **Vlaamsche Veem** en was hij actief betrokken bij de redactie van het uit die kring voortgekomen radicale Vlaamsgezinde blad *De Bestuurlijke Scheiding*. In hetzelfde jaar was hij een van de beschermleden van het 5de **Groot-Nederlands Studentencongres** te Gent.

Kort na het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog trad Van Roy toe tot de activistische groep **Jong-Vlaanderen** te Gent, waar zijn vriend **Leo Picard** deel van uitmaakte en waar **Jan D. Domela Nieuwenhuis Nyegaard** de leiding had. Met Picard verzette hij zich tegen de pan-Germaanse en te pro-Duitse standpunten van Domela en diens gedachten over een soeverein koninkrijk Vlaanderen. In 1918 steunde hij de **Vlaamsch-Nationale Partij** (VNP) van zijn broer Alfons in haar politieke werking tegen de **Nationalistische Bond** van **Jan Wannyn**. Hij schreef ook in de *Nieuwe Gentsche Courant*, het blad van de VNP.

Bij de wapenstilstand vluchtte Van Roy uit België naar Nederland. Hij werd bij verstek tot twintig jaar veroordeeld. Hij werd scheepsarts bij de **Holland-Amerikalijn** te Rotterdam en speelde geen rol meer in de V.B.

LITERATUUR: A.L. Faingnaert, *Verraad of zelfverdediging?*, 1933; – M. van de Velde, *Geschiedenis van de Jong Vlaamsche Beweging*, 1941; – D. Vanacker, *Het aktivistisch avontuur*, 1991.

LUC VANDEWEYER